

CAPITOLUL 1

Era ceva nefiresc.

Tânărul agent de la Poliția Rutieră California, cu părul său blond și aspru ascuns sub șapca țeapănă, își miji privirea prin parbrizul mașinii de poliție, un Ford Crown Victoria, cerce-tând Autostrada 1 din Monterey. La dreapta erau dune, iar în stânga, mici magazine.

Țeva părea nefiresc. Dar ce anume?

Întorcându-se acasă, la ora cinci după-amiaza, după ce ter-minase de patrulat, agentul studie cu atenție drumul. Nu îm-părțea multe amenzi, oferindu-le această ocazie adjuncților, din respect profesional, dar mai oprea din când în când câte o mașină germană sau italiană, dacă avea chef. Acesta era drumul pe care îl parcurgea adesea spre casă, la aceeași oră, deci cunoș-tea destul de bine autostrada.

Asta era: ceva viu colorat, la patru sute de metri în față, pe marginea drumului, la baza unei dune de nisip care închidea priveliștea către Golful Monterey.

Ce putea fi?

Aprinse proiectoarele, așa cum cerea protocolul, și opri pe banda din dreapta. Parcă Fordul cu botul orientat spre stânga, spre trafic, pentru că – dacă ar fi fost lovit din spate – mașina avea să ricoșeze spre autostradă, nu spre el. Apoi ieși. Înfiptă în nisip, în spatele umărului său, se afla o cruce memorială. Avea cam patruzeci și cinci de centimetri înălțime și era realizată manual, fiind încropită din câteva crengi închise la culoare, legate cu fir de florărie. La baza crucii era împrăștiat un buchet

de trandafiri vișinii. În centru era prins un disc de carton, pe care scria data accidentului cu cerneală albastră. Nu era niciun nume, nici pe față, nici pe spate.

Oficial, aceste cruci memoriale nu erau recomandate de oficialități, întrucât se întâmpla ca unele persoane să fie rănite sau chiar ucise atunci când le ridicau sau când veneau să aducă flori și jucării de pluș.

În general, genul acesta de cruci presupunea bun-gust, fiind chiar emoționante. Aceasta era însă înfricoșătoare.

Ciudat era faptul că nu își amintea să fi avut loc vreun accident în zona aceea. De fapt, chiar era una dintre cele mai sigure secțiuni de pe Autostrada 1 din California. Nu se compara cu zonele de la sud de Carmel, unde drumul devenea o cursă cu obstacole, precum locul aceluia teribil accident din urmă cu două săptămâni: două fete muriseră pe când se întorceau de la petrecerea de absolvire. Dar aici, autostrada avea trei benzi pe sens și era destul de dreaptă, cu mici curbe lejere prin vechia zonă Fort Ord – care era acum colegiu – și prin districtul comercial.

Agentul de poliție se gândi să scoată crucea, apoi își zise că apropiatii îndoliați s-ar fi putut întoarce pentru a o înlocui și s-ar fi putut pune din nou în pericol. Mai bine o lăsa acolo. Avea să îl întrebe dimineață pe sergent, din curiozitate, ce se întâmplase. Se întoarse la mașină, aruncă șapca pe banchetă și își frecă părul scurt cu mâna. Intră apoi din nou pe șosea, fără a se mai gândi la accident. Se întreba ce gătise oare soția lui și își spuse că trebuie să îi ducă pe copiii la piscină mai târziu.

Apoi își aminti că fratele său avea să vină în oraș și nu mai știa exact când. Se uită la data de pe ceas. Se încruntă. Era setată bine? Aruncă apoi o privire la telefon și realizează că era, într-adevăr, douăzeci și cinci iunie.

Foarte ciudat. Cel care pusese crucea de pe marginea drumului greșise data. Realiză contrariat că data scrisă grosolan pe cartonul de pe cruce era douăzeci și șase iunie. Adică marți, a doua zi.

Poate că sărmanii îndoliați care fixaseră crucea acolo fuseseră atât de măhniiți, încât scriseseră greșit data.

Apoi, imaginea crucii bizare i se șterse ușor din minte, dar nu dispăru pe deplin. Îndreptându-se spre casă pe autostradă, agentul se concentrează mai mult asupra condusului.

CAPITOLUL 2

O lumină verzuie – slabă, diafană ca o fantomă – dansa la picioarele ei, dar nu se putea întinde să o apuce.

Dacă ar fi putut să ajungă la ea...

Dacă ar fi putut să ajungă la fantomă, ar fi fost în siguranță. Luminița ce plutea în întunericul portbagajului mașinii se balansa ademenitor deasupra picioarelor ei, legate cu bandă adezivă, ca și mâinile.

O fantomă...

Și gura îi era lipită cu bandă adezivă, așa că inspira cu porția aerul stătut pe nări, de parcă portbagajul Camry-ului ei nu ar fi fost destul de spațios.

Simți o zdruncinătură dureroasă când mașina trecu peste o groapă. Scoase un strigăt scurt, înfundat.

Din când în când, mai prindea câte un strop de lumină: o strălucire roșiatică, ștearsă, când șoferul apăsa frâna sau folosea semnalizatorul. Nu intra de afară nicio licărire – era aproape ora zece.

Fantoma strălucitoare se balansa înainte și înapoi. Era cablul de siguranță care deschidea portbagajul: un mâner fosforescent imprimat cu imaginea amuzantă a unui bărbat care evada din mașină.

Dar nu reușea să-l apuce cu picioarele.

Tammy Foster se străduise să înceteze cu plânsul. O năpădiseră suspinele imediat ce fusese atacată – cineva venise din spatele ei în parcare întunecată a clubului, o legase la gură cu

bandă adezivă, îi imobilizase mâinile la spate și apoi o aruncase în portbagaj. Atacatorul îi legase și picioarele.

Speriată de moarte, adolescenta de 17 ani se gândise: „Nu vrea să îi văd chipul. E un semn bun. Înseamnă că nu vrea să mă omoare. Vrea doar să mă sperie“.

Cercetase portbagajul cu privirea și observase fantoma care se balansa. Încercase să apuce cablul cu picioarele, dar îi alunecase dintre pantofi. Tammy era într-o formă bună; juca fotbal și era majoretă. Dar din cauza poziției ciudate în care se afla, nu reușea să își țină picioarele suspendate mai mult de câteva secunde.

Fantoma îi tot scăpa.

Mașina continua să meargă și, cu fiecare kilometru parcurs, Tammy Foster simțea cum o apucă disperarea. Începu să plângă din nou.

„Nu, nu! O să ți se înfunde nasul și o să te sufoci.“

Încercă să se controleze.

Trebuia să ajungă acasă la miezul nopții. Mama ei avea să îi observe absența; asta dacă nu cumva ar fi fost beată turtă pe canapea, supărată din cauza problemelor cu ultimul iubit.

Sora ei i-ar fi putut simți lipsa, dacă n-ar fi fost pe net sau la telefon. Și bineînțeles că era.

Clanc!

Același sunet ca mai devreme: atacatorul pune ceva metalic pe bancheta din spate.

Ea își aminti câteva filme de groază pe care le văzuse. Din cele scârboase, dezgustătoare. Cele cu tortură și crime odioase. Cele cu unelte.

„Nu te mai gândi la asta“, își zise ea. Își concentrează atenția asupra fantomei verzi a mecanismului de deschidere a portbagajului.

Auzi apoi un alt sunet – era marea.

Mașina rămase pe loc și motorul se opri. Se stinseră imediat și luminile.

Mașina începu să se balanseze în timp ce el se mișca în scaunul șoferului. Ce tot făcea? Auzi apoi strigătele răgușite ale focilor din apropiere. Se aflau pe plajă, care probabil era pustie la ora aceea.

Una dintre portiere se deschise și se închise imediat. Se deschise apoi o a doua și se auzi din nou sunetul metalic dinspre bancheta din spate.

Tortură... Unelte.

Atacatorul închise portiera, trântind-o puternic.

Tammy Foster clacă. O bufni un plâns isteric și se chinui să tragă în piept aerul închis.

– Nu! Te rog, nu! strigă ea, dar cuvintele ei nu trecură de banda adezivă, dincolo de care răzbătu doar un geamăt stins.

Tammy începu să spună în gând fiecare rugăciune pe care și-o amintea, așteptând să se deschidă portbagajul.

Valurile se spărgeau. Focile se tânguiau. Avea să moară.

„Mami...“

Dar... nimic.

Portbagajul nu se deschise și nici portiera. Nu auzi pași apropiindu-se. După trei minute, își înăbuși suspinele. Panica i se mai domoli.

Trecură cinci minute, iar el nu deschise portbagajul.

Zece.

Tammy începu să rădă ușor, isteric.

Voia doar să îi tragă o sperietură. Nu avea să o ucidă sau să o violeze. Era doar o glumă.

Zâmbea încă pe sub banda adezivă când mașina se înclină ușor. Zâmbetul îi pieri brusc. Camry-ul se balansa din nou, încet, înainte și înapoi, puțin mai tare de data aceasta. Auzi apoi un pleoscăit și simți o izbitură. Tammy își dădu seama că spațiile mașinii fusese lovit de un val.

Doamne, nu! Lăsase mașina pe plajă și avea să vină fluxul.

Mașina se adânci în nisip când oceanul se retrase de sub cauciucuri.

Nuu... Una dintre cele mai mari spaime ale ei era să nu moară înecată. Și să fie închisă într-un spațiu atât de îngust... Era ceva de neînchipuit. Începu să împingă cu piciorul capacul portbagajului. Însă nu avea cine să o audă. Poate doar focile.

Apa lovea cu putere în lateralul mașinii.

Fantoma...

Trebuia să tragă cumva mânerul de deschidere. Își scoase pantofii și încercă din nou, sprijinindu-și cu forță tâmpla de mochetă și suportând durerea sfâșietoare care îi străpungea picioarele ridicate spre mâner. Reuși să le strângă în jurul acestuia și apăsă cu putere, mușchii abdomenului tremurându-i de efort.

Acum! Mușchii picioarelor i se încordară dureros. Trase în jos de mâner. Se auzi un sunet.

Da! A funcționat! Apoi gemu îngrozită. Mânerul se rupsesse între tâlpile ei, fără a deschide portbagajul. Se uită la fantoma verde de lângă ea. Probabil că atacatorul tăiasse cablul. Îl tăiasse după ce o aruncase în portbagaj. Mânerul rămăsese atârnat de suport, fără a fi conectat la sistemul de deschidere.

Era blocată.

„Vă rog, ajutați-mă“, se rugă din nou Tammy. Îl implora pe Dumnezeu, pe orice trecător, chiar și pe răpitorul ei, sperând să-i fie cuiva milă de ea.

Dar singurul răspuns fu bolborosirea indiferentă a apei care pătrundea în portbagaj.

Hotelul Peninsula Garden, ascuns în apropierea Autostrăzii 68, era o adevărată dioramă ce cuprindea nenumăratele fațade ale Districtului Monterey. Drumul ce șerpuia către vest, pornind din Valea Salinas, „Castronul de salată al lumii“, ocolia înverzitele „Pășuni ale Raiului“, impresionantul circuit de curse Laguna Seca, complexurile de birouri corporatiste, apoi ajungea în Monterey și în Pacific Grove, împresurat de pini și de brazi canadieni. La capătul autostrăzii, șoferii erau ghidați – cel puțin cei care o urmăriseră de la bun început – spre

Seventeen Mile Drive. Aici domina o specie renumită: Oamenii Plini de Bani.

– N-arată rău, îi spuse Michael O'Neil lui Kathryn Dance când ieșiră din mașină.

Pe sub ochelarii înguști, cu rame cenușii, femeia scrută salonul spaniol, în stil deco, și clădirile adiacente. Hotelul, deși unul luxos, părea puțin cam ponosit și învechit.

– Drăguț. Îmi place.

În timp ce analizau hotelul cu vedere spre Oceanul Pacific, Dance, expertă în analiza chinestezică, încerca să îl citească pe O'Neil. Șeriful adjunct al Biroului de Investigații al secției de Poliție Monterey era dificil de analizat. Bărbatul solid și cărunț de circa 40 de ani era un om plăcut, deși destul de tăcut și de rezervat atunci când nu te cunoștea bine. În rest era extrem de eficient în comunicare și deloc expresiv. Nu era ușor de citit din punct de vedere chinestezic.

Totuși, în momentele acelea, ea reuși să își dea seama că nu era deloc neliniștit, în ciuda motivului pentru care ajunsese acolo.

În schimb, ea era cât se poate de agitată.

Kathryn Dance era o femeie suplă de 30 de ani – în ziua aceea își prinsese părul blond închis în stilul în care o făcea adesea: spic de grâu cu vârfurile desfăcute, prins la capăt cu grijă cu o fundiță de un albastru aprins, pe care fiica ei i-o alesese în acea dimineață. Purta o fustă lungă, neagră și plisată, cu un sacou asortat și o cămașă albă. Ghetuțele scurte, negre, cu tocuri de patru centimetri, erau cele pe care le admirase luni întregi, dar pe care nu le cumpărase până nu intraseră la reducere.

O'Neil purta una dintre cele trei sau patru ținute de civil pe care le avea: pantaloni conici și cămașă bleu, fără cravată. Sacoul lui era bleumarin, cu un model în pătrățele nu tocmai evident.

Ușierul, un tip cu un aer latino, vesel, le aruncă o privire care parcă spunea: „Ce cuplu drăguț!“

– Bine ați venit. Ședere plăcută!

Apoi le deschise ușa.

Dance îi zâmbi lui O'Neil, fâstâcându-se puțin, apoi traversară împreună holul răcoros până la recepție.

Ieșind din clădirea principală, traversară tot complexul hotelier în căutarea camerei.

- Nu credeam că se va ajunge la una ca asta, îi spuse O'Neil.

Dance chicoti ușor. O amuza faptul că ochii ei căutau ocazional ușile și ferestrele. Era reacția chinestezică prin care, inconștient, persoana în cauză căuta căi de scăpare, fiind supusă stresului.

- Uite, spuse ea arătând spre o altă piscină.

Se pare că hotelul avea patru piscine.

- E un fel de Disneyland pentru adulți. Am auzit că se cazează aici multe vedete ale muzicii rock.

- Serios?

Ea se încrunță.

- Ce este?

- Există doar un singur etaj. Nu prea au unde să se drogheze și de unde să arunce televizoarele și mobila pe fereastră.

- Suntem în Carmel, răspunse O'Neil. Cel mai ne bunesc lucru pe care îl pot face aici este să arunce gunoiul menajer în pubela pentru reciclabile.

Dance se gândi la o replică, dar alese apoi să păstreze tăcerea. Tachinarea susținută îi crea o stare de agitație.

Se opri în dreptul unui palmier cu frunzele ascuțite ca niște arme.

- Unde suntem?

Adjunctul se uită pe o foaie de hârtie, se orientă puțin și arată apoi spre una dintre clădirile din spate.

- Acolo.

O'Neil și Dance se opriră în fața ușii. El respiră adânc și ridică o sprânceană.

- Se pare că am ajuns.

Pe Dance o pufni râsul.

- Mă simt ca o adolescentă.

Adjunctul bătu la ușă.

După un scurt răstimp, ușa le fu deschisă de un bărbat firav, de aproape 50 de ani, îmbrăcat în pantaloni negri, cu cămașă albă și cravată dungată.

- Michael, Kathryn. Ați ajuns la țanc. Intrați.

Ernest Seybold, Procuror General al Districtului Los Angeles, le făcu semn să intre în cameră. Înăuntru, un reporter al judecătoriei îi aștepta în fața unei mașini de scris. O altă femeie tânără se ridică și îi salută pe nou-veniți. Seybold le-o prezentă pe asistenta lui din Los Angeles.

Pe la începutul lunii, Dance și O'Neil se ocupaseră de un caz din Monterey: Daniel Pell, liderul unui cult religios, condamnat pentru crimă, evadase din închisoare și rămăsese în Peninsulă, căutând noi victime. Una dintre persoanele implicate în acest caz se dovedise a fi cu totul diferită de ceea ce crezuseră Dance și colegii ei, iar consecința fusese o nouă crimă.

Dance era extrem de hotărâtă să îl prindă pe infractor, nu-mai că anumite organizații foarte puternice făceau presiuni ca ea să renunțe la caz. Dar Dance nu voia să renunțe, iar cum procurorul din Monterey refuzase cazul, ea și O'Neil aflaseră că infractorul mai făcuse o victimă în Los Angeles. Procurorul General Seybold, care lucra adesea cu Dance și cu Biroul de Investigații din California și care îi era chiar prieten acesteia, fusese de acord să deschidă cazul în L.A.

Cu toate acestea, câțiva dintre martori se aflau în zona Monterey, inclusiv Dance și O'Neil, așa că Seybold fusese nevoit să vină acolo ca să le ia declarații. Natura clandestină a întâlnirii lor fusese impusă de influența și de reputația infractorului. De fapt, nici nu i se folosea numele real pentru moment, cazul fiind cunoscut drept „Statul versus J. Doe”.

Când se așezară, Seybold spuse:

- Trebuie să vă spun că e posibil să avem o problemă.